

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: SYPIGEN. (Thomas Hood.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "SYPIGEN. (Thomas Hood.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 201. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid89701.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

SYPIGEN. (Thomas Hood.)

MED Fingre stive af Stræb,
med Øjne svulne af Graad
en Kvinde, ukvindelig laset klædt,
sad bøjet over sin Traad:
- Sting, Sting, Sting!
mens ud af sin tærende Trang
og med en Stemme saa skjælvende spæd
om Skjorten Syersken sang:

"Stræb - Slæb - Stræb,
fra Hanen galer mod Dag,
og Slæb - Stræb - Slæb,
til Maanen skinner paa Tag.
Er Vejen saa slidsom og mørk
for Kvinder af Fattigmandsstand,
da hellere Træl hos den vildeste Tyrk,
end "fri" i et kristeligt Land.

Slæb - Stræb - Slæb,
til Hjernen drejer af Sted;
Stræb - Slæb - Stræb,
til Øjet taages derved.
Søm og Bændel og Baand,
Baand og Bændel og Søm,
til over de Knapper jeg synker i Blund
og singler dem fast i en Drøm.

202

I Fædre med Døtre ved Haand,
I Mænd, som har Mo'r eller Viv,
det er ikke Linned, I slider og bær',
men stakkels Menneskers Liv -
Sting, Sting, Sting!
I Sult og Ledemodsværk
sy'r vi Kvinder med dobbelt Traad
et Dødningskrud og en Særk.

Dog hvorfor tale om *Død*,
hin Knokkelgestalt med sin Le?
I *hans* forgræmmede, benede Træk,
jeg tykkes mig selv at se,
ja, tykkes mig selv at se
i lidende, savnfylt Nød.
At Kjød og Blod er saa billig tilfals,
saa dyrt den Fattiges Brød!

I evigt trællende Kreds
at vandre om Arbejdets Pæl!
Og hvad er min Løn? En usselig Røn
og Pjalter fra Hoved til Hæl;
et trøsket Loft og et pilraadent Gulv,
et Bord, der næppe kan staa,
og Væggen saa bar, at takket jeg har
min Skygge, der falder derpaa.

Stræb - Slæb - Stræb,
mens Klokken dikker og slaar;

Slæb - Stræb - Slæb,
som Fangen i Fængslets Gaard.
Baand og Bændel og Søm,
Søm og Bændel og Baand,
til Hjærtet er sygt og Hjernen er træt,
saa træt som min synkende Haand.

203

Stræb -Slæb - Stræb,
naar Luften er efteraarsgraa,
og Slæb - Stræb - Slæb,
naar Himlen er sommerdagsblaa,
mens let over Rygningens Kam
de Svaler flyver saa højt
og viser mig deres beskinne Ryg
og lokker mig med deres Fløjt.

Ak, blot i en Primulas Duft
at kvæge det syge Blod!
At drikke en Sommerdags Luft,
med Grønsværet under min Fod!
Aa, bare den ringeste Stund
at føle sig rigtig glad
som fordum, da en Tur i det fri
ej kostede en sin Mad!

Ja, bare en eneste Gang
at turde tå Tiden paa Borg!
Den skulde ej vies til Elskov og Tant.
den skulde kun vies min Sorg.
En stille Graad vilde lindre mit Sind;
men dybt i den salte Skaal,
hvor Taarerne bo, der maa de bero,
de standsed ellers min Naal".

- Med Fingre stive af Stræb,
med Øjne svulne af Graad
en Kvinde, ukvindelig laset klædt,
sad bøjet over sin Traad,
Sting - Sting - Sting! -
mens ud af sin fattige Trang
og med en Stemme, der sitrende skjalv,
- aa, maatte den række til Rigdommens Hvalv!
hun sang om Skjorten sin Sang.

1901.